

РЕШЕНИЕ

№ 243

гр. Горна Оряховица , 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, II СЪСТАВ в публично заседание на седми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Емануел В. Вардаров

при участието на секретаря Мариянка Г. Къцаркова
като разгледа докладваното от Емануел В. Вардаров Гражданско дело № 20214120100579 по описа за 2021 година

Обективно съединени иски с правно основание чл.52 ввр. чл.51 ввр. чл.45 от ЗЗД, чл.51 ввр.чл.45 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът Р. Н. М.(чрез адв.Е. Ст.Д. от ВТАК) твърди в исковата си молба, че съобразно приетата от ВТОС фактическа обстановка по ВНОХД№73/2020г., на 21.03.2017г., около 17h10min., на партера на сградата на Община Е., находища се в гр.Е. на ул.”Иларион Макариополски”№24, Й. Н. К., като го ударил с юмрук в лицето, в дясната част на главата, в резултат на което пострадалият залитнал и паднал, по непредпазливост, причинил на Р. Н. М., средна телесна повреда, представляваща посттравматичен периартрит(възпаление) на ставата на лявото рамо, изразяващ се в засягане на ротаторния маншон(мускулите около ставата) - волево ограничение на активните и пасивните движения в лява раменна става; при динамометрията движенията в ставата са ограничени в сагитална и фронтална равнина(ограничена флексия, отвеждане ръката на страни - абдукция при запазени вътрешна и външна ротация на крайника в пълен обем), отслабен захват на левия горен крайник), довела до трайно затрудняване движението на ляв горен крайник за срок от около два-три месеца, поради което и на основание чл.133 от НК, ввр. чл.78а ал.1 от НК му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 3000.00лв. След удара с юмрук, Р.М. паднал на дясната си страна, като ударил дясната скула на лицето си и нос си, който се охлузил и от него потекла кръв. След това Й. Н. К. се приближил отново до пострадалия М., нанесъл му няколко силни удари с ръце, свити в юрук, в областта на лявата му ръка - по лявото рамо, и в областта на врата му в ляво и няколко силни удари с крака, като го ритал на същото място. По белия пуловер на М. останали следи от грайфери, от нанесените му от К. ритници. Ищецът изпитал силни болки, но въпреки това успял да се изправи, залитайки. Застанал с лице към М., ответникът К. отново го хванал за лявата ръка, като го държал с едната си

ръка в областта на горната част на китката, а с другата си ръка го държал в областта на рамото. След като направил този захват ответникът повдигнал пострадалия, преметнал го през себе си и го хвърлил отново на пода. М. паднал до първата врата, отвътре навън, на фойето на партерния етаж на сградата. На мраморния под ищецът паднал на дясната си страна, като ударил отново дясната скула на лицето и дясната си мишница. К. отново се приближил до пострадалия, като застанал на около 50 см от него, а ищецът застанал на колене, като с дясната си ръка се хванал за касата на вратата, а с лявата си ръка, се подпрял на пода и започнал да вика за помощ. Притеклите са на виковете на пострадалия хора, предотвратили продължаването на жестокия побой. Твърди се, че в резултат на противоправното поведение, Й. Н. К. умишлено е причинил на Р. Н. М. и други телесни увреждания, а именно: в областта на клепачите на дясното око - кръвонасядане с моравиолетов цвят с оток на клепачите, довело до стесняване на очната цепка; в областта на дясната ябълчна зона - кръвонасядане с моравочервен цвят, с размери 8/8 см., с оток на меките тъкани; по гърба на носа, по дължината му - охлузна рана с размери 3/0.2 см. покрита със засъхнала червена коричка и с оток на меките тъкани; по лявата странична част на шията- масивен оток с размери 10/8 см., болезнен при допир; в областта на лявата раменна става- кръвонасядане с моравосин цвят, с размери 8/8 см., с оток на меките тъкани; по задната повърхност в средната трета на дясната мишница- кръвонасядане с моравосин цвят с размери 8/5 см. с оток на меките тъкани; субективни оплаквания от главоболие и виене на свят. Тези наранявания, с изключение на главоболието и виенето на свят, довели до промяна в клиничното здраве на пострадалия, проявена като временно разстройство на здравето му, неопасно за живота, съпроводено с болки и страдания по време на възстановителния процес, който е продължил около 25 дни. В ЦСМП - филиал Е. на М. била оказана първоначална медицинска помощ от дежурния лекар. Пострадалият бил насочен за лечение в МОБАЛ „Д-р Ст. Черкезов“ АД гр. В. Т., където били констатирани телесни увреждания, сред които и че главата му е с дифузна, палпаторна и спонтанна болезненост, наличие на оток, кръвонасядания и охлузни рани, шията му е с дифузна болезненост и с ограничени движения, и оток и болезненост в областта на лявата раменна става. Р. М. бил настанен за лечение в Първо хирургично отделение, като престоят му в болничното заведение продължил от 21.03.2017г. до 24.03.2017г. При изписването на пациента, му бил издаден болничен лист за отпуск до 08.04.2017г. По време на престоя в МОБАЛ „Д-р Ст. Черкезов“ АД гр. В. Т., пострадалият не можел да си служи с лявата ръка, която била с оток и болезненост в лявата раменна става, не можел да я вдига и хваща предмети с нея. По тази причина същият бил придружаван от П. П., с която живее в условията на фактическо съпружеско съжителство, и която го обличала и му помагала при извършване на ежедневните дейности, като тези нейни грижи продължили за доста дълъг период след приключване на лечението и връщането в дома им. След изписване от МОБАЛ „Д-р Ст. Черкезов“ АД гр. В. Т., Р. М. в продължение на няколко месеца имал затруднение на движението на лявата ръка, болки в лявото рамо, не можел да я вдига, да хваща и задържа предмети с нея, поради което не можел да си служи с ръката, поради което и разчитал на оказвана му от П. П. помощ. Тъй като сериозният здравословен проблем, касаещ затруднението на движението на лявата ръка не отшумявал, на 30.03.2017г. пострадалият посетил д-р Т. Табаков (специалист по ортопедия и травматология). Била поставена диагноза „посттравматичен периартрит“ на лява раменна става и му предписал медикаментозно лечение. Въпреки проведеното лечение, обаче симптоматиката продължавала да се проявява, поради което на 18.04.2017г. М. отново посетил кабинета на д-р Т. Табаков. След извършен преглед, доверителят ми бил насочен за физиолечение. Въпреки проведената физиотерапия и продължаващата медикаментозна такава, пострадалият продължил да изпитва затруднение при движението на лявата ръка, което го

принудило да потърси консултация и с други специалисти. На 15.05.2017г. му били извършени преглед и изследване в МЦРСМ В.Т. от д-р Р.Съботинова - физиотерапевт, касаещ сантиметрия, динамометрия и обем движения в раменни стави, при които било установено, че пострадалият е с волево ограничени активни и пасивни движения в лява раменна става вследствие на претърпяно физическо насилие преди два месеца; движенията в лява раменна става са ограничени в сагиталната и фронталната равнина/ограничена флексия и абдукция/, непълна циркумдукция и запазени ротации, намалена е силата на хвата с лява ръка. Твърди се, че появилите се след нанесения побой главоболие и световъртеж не отшумявали дори около месец след инцидента. Поради това ищецът бил принуден да осъществи консултация с неврохирург, от който му била назначена медикаментозна терапия. Твърди се, че през целия период на лечението и възстановяването Р.М. изпитвал силни болки. И към днешна дата оплакванията на пострадалия не са отшумели напълно. Често изпитва болка на мястото на причиненото му увреждане, особено при физическа активност и натоварване на лявата ръка. Не е възстановена до степента, в която е била преди инцидента, силата на ръката. Състоянието му се утежнявало и от главоболието и световъртежа, които въпреки лечението, също имат спорадични прояви и до днес. Нанесеният побой е оказал сериозно влияние и върху психическата и емоционалната сфера на пострадалия. След инцидента, доверителят ми се е затворил в себе си, ограничил е социалните си контакти, страдал от нарушения в съня, станал неспокоен и дезорганизиран, които прояви са били особено интензивни в първите месеци след побоя. Случилото се с доверителя ми имало и сериозен обществен отзвук. Информация за инцидента била публикувана в областния всекидневник. Счита, че извършеното от Й. Н. К. престъпление се явява непозволено увреждане/деликт/ по смисъла на чл.45 от ЗЗД. В следствие на произшествието и причинената средна телесна повреда и останалите увреждания, К. е причинил неимуществени вреди на Р. Н. М., за които пострадалият счита, че справедливо, по смисъла на чл.52 от ЗЗД, би бил овъзмезден с обезщетение. К. е причинил на М. и имуществени вреди. Във връзка с диагностицирането и лечението на причинените му увреждания, ищецът направил разходи за прегледи, лечение и медикаменти, чиято обща стойност е 198.07лв., разпределени, както следва: 17.40лв. - престой в лечебно заведение; 55.67лв. - медикаменти; 45.00лв. - прегледи и изследвания; 80.00лв. - съдебно медицинско удостоверение. Исклучителна вина за настъпилия вредоносен резултат има Й. Н. К., който в резултат на описаното противоправно поведение, виновно е причинил средна телесна повреда и останалите увреждания на Р. Н. М.. Моли съда да осъди Й. Н. К. да заплати на Р. Н. М.: сумата 24000.00лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат на който на Р. Н. М. са причинени средна телесна повреда, представляваща посттравматичен периартрит(възпаление) на ставата на лявото рамо и кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на носа и оток по лявата странична част на шията, ведно със законна лихва върху тази сума от 18.02.2021г. до окончателното и изплащане; сумата 9533.34лв., представляваща мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените неимуществени вреди за периода:21.03.2017г.-17.02.2021г.; сумата 198.07лв., представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди в резултат на нанесения на 21.03.2017г. побой, в резултат на който на Р. Н. М. са причинени средна телесна повреда, представляваща посттравматичен периартрит (възпаление) на ставата на лявото рамо и кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на

носа и оток по лявата странична част на шията, ведно със законна лихва върху тази сума от 18.02.2021г. до окончателното и изплащане; сумата 78.67лв., представляваща мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените имуществени вреди за периода: 21.03.2017г.-17.02.2021г. Претендира се от процесуалния представител на ищеца присъждане на адв.възнаграждение, съгласно чл.38 ал.2 от ЗА. Прави възражение за прекомерност на адв.възнаграждение на процесуалния представител на ответната страна.

Ответникът Й. Н. К. (чрез адв.Л.Б. от ВТАК), оспорва предявените искове. Действително с Решение №44/10.09.2020г. по ВНОХД №73/2020г. ВТОС е признал за виновен Й. Н. К. за причинена на ищеца по непредпазливост средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затруднение на движението на ляв горен крайник за срок от около 2-3 месеца, поради което, и на основание чл.78а от НК, бил освободен от наказателна отговорност, като ми е наложено административно наказание - глоба в размер на 3000.00лв. С цитираното решение е била изменена постановената от РС-Е. по НОХД №115/2018г. Присъда №47/30.09.2019г., съобразно която телесната повреда бил причинил умишлено (в хипотезата на чл.129 ал.2 ввр. ал.1 от НК) и за което му беше наложено наказание 1 година и 5 месеца „Лишаване от свобода“, отложено за изпълнение за срок от 3 години и 5 месеца. Следователно, деянието, резултатът от което се претендира, ищецът да бъде обезщетен, не е извършено умишлено, а по непредпазливост. В мотивната част на решението на въззивната инстанция било записано, т.е. прието за установено, че на молбата на ответника да престане да прави нарушения по ЗДвП с курсистите си, ищецът М. е отговорил с ругатня по негов адрес, която ругатня съобразно събрания доказателствен материал по делото е всъщност псувня, буквално: „А бе я си еби майката! Ти ли ще ми кажеш какво да правя!?“ Или освен, че деянието му да е непредпазливо, до инцидента се е стигнало вследствие на грубо, дори престъпно поведение от страна на М. към мен, изразяващо се в цитираната изключително грозна, отвратителна, вулгарна реплика. Твърди, че не бил ударил директно М., което се потвърждава и от думите на М. „Виж какво направи, блъсна ме по стъпалата!“ Очевидна била разликата между удар с юмрук и блъсване - думи на самия пострадал. С исканото обезщетение в частта му за причинените неимуществени вреди се претендираше то да бъде както за причинената средна телесна повреда, но също така и за констатирани леки телесни повреди, които не попадали в обхвата на силата на присъдено нещо (res judicata) на посочените съдебни актове, защото в решението на ВТОС било записано, че „наказуемостта на останалите телесни увреждания не следва да се разглежда в настоящия процес, тъй като са определени като леки телесни повреди, а и за произнасяне в тази насока не бяха направени искания“. Нито първоинстанционният, нито въззивният съд се е произнасял по тях, не му било повдигнато обвинение по отношение на тях, следователно не можело да се приеме за установено причиняването им, механизмът им и т.н. Освен това ищецът не бил установил каква част е за причинената средна телесна повреда, каква - за леките такива. В наказателното производство било установено документално, че далеч преди т.н. срок за възстановяване 2-3 месеца, М. се явявал на работа като автомобилен инструктор, участвал при изпит на курсисти и в практическото им обучение. Така „съмнителен“ се явявал срокът, през който той уж бил нетрудоспособен, в невъзможност да си служи с левия горен крайник и търпящ силни болки и страдания, като се имало предвид, че в дейността си като инструктор при практическото обучение на курсистите, буквално във всеки един момент би могло да се стигне до необходимост от упражняване на значителна физическа сила, и то точно с лявата ръка, за коригиране на евентуално грешно и опасно поведение и боравене с органите за управление на автомобила от страна на съответния курсист. Претендираното обезщетение в размер на

24000.00лв. било изключително и драстично завишено, както и в очевидно противоречие с въведения в чл.52 от ЗЗД принцип за справедливо възмездяване на причинените вреди. Претендира направените по делото разноски, съразмерно на отхвърлените претенции.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, съобразно разпоредбата на ГПК, приема за установено следното:

Р. Н. М. работи в „С. А. 1“ООД гр.Г.Оряховица като автомобилен инструктор и обучава кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория „В“. Й. Н. К. работи като автомобилен инструктор и обучава кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория „В“. Ответникът К. извършва и обществено политическа дейност като общински съветник в Общински съвет Е.. Р. Н. М. и Й. Н. К. се познавали. Във връзка с работата си като автомобилни инструктори, обучаващи кандидати от гр.Е. и населени места на територията на Община Е. за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория „В“, двамата били конкуренти и не се намирали в добри отношения, поради което не поддържали контакти. На 21.03.2017г., имало заседание на Комисия „Здравеопазване и социални дейности“ при Общински съвет Е.. Й. Н. К. като общински съветник и член на посочената комисия решил да участва на заседанието и, поради което около 16h45min. отишъл в сградата на Община Е.. Същият влязъл във фоайето на партерния етаж на общината, като видял в дежурната стая, намираща се на партерния етаж в сградата, Г.Т., и И.С.. К. влязъл в дежурната стая при последните двама и започнали да разговарят.

Същият ден - на 21.03.2017 г., около 16 h50min. Р. Н. М. посетил сградата на община Е. с намерение да се срещне с Кмета на общината. Влязъл през централния вход преминал през фоайето на партера, когато и където видял в дежурната стая служителя Г.Т., Й. Н. К. и И.С.. Р. Н. М. се качил по стъпалата и тъй като кмета го нямало, се върнал обратно по стъпалата. В този момент срещнал Й. Н. К., който се обърнал към М. с молба да престане да прави нарушения с курсистите по ЗДвП. На това М. отговорил с ругатня по адрес на К.. Ответникът реагирал на това като настигнал ищеца в долния край на стълбите в посока фоайето, като след обръщането на М. към него го ударил с юмрук в лицето, в дясната част на главата, вследствие на което причинил кръвонасядане с мораво-виолетов цвят в областта на клепачите на дясното око, довели до стесняване на очната цепка, както и охлузна рана 3/0.2см по гърба на носа. След удара Р. Н. М. залитнал, продължавайки движението си назад, препънал се в оставащите стъпала и паднал. При падането получил посттравматичен периартрит/възпаление/ на ставата на лявото рамо, изразяващ се в засягане на ротаторния маншон/мускулите около ставата/, волево ограничаване на активните и пасивни движения в лявата раменна става при динамометрията движенията в ставата са ограничени, сагетална и фронтална равнина /ограничена флексия/ отвеждане ръката настрани - абдукция при запазена вътрешна и външна ротация на крайника в пълен обем/отслабен захват на левия горен крайник/ довела до трайно затрудняване движението на ляв горен крайник(за срок от около 2-3 месеца). Макавеев станал и се насочил към изхода, последван от К., който възбуден му нанесъл още един удар с ръка в областта на лявата част на шията, с което му причинил масивен отток по лявата странична част на шията с размери 10/8см, болезнена при допир. След това К. се обърнал и се насочил към стъпалата, а Макавеев паднал. В този момент двамата били забелязани от Г.М.Т., който видял Р. Н. М. да стои до прозореца на външната врата - отвътре, а Й. Н. К. в района на стъпалата, водещи до втория етаж. Г.М.Т. чул М. да казва „Виж какво направи, блъсна ме по стъпалата“, а Й. Н. К. отговорил „Не е вярно, ти падна сам по тях“.

С Присъда №47/30.09.2019г. по НОХД №115/2018г. РС-Е. е признал подсъдимия Й. Н. К. за виновен в това, че на 21.03.2017г. в гр.Е. причинил на Р. Н. М. средна телесна повреда (посттравматичен периартрит (възпаление) на ставата на лявото рамо, изразяващ се в засягане на ротаторния маншон (мускулите около ставата) - волево ограничение на активните и пасивните движения в лява раменна става; при динамометрията движенията в ставата са ограничени в сагитална и фронтална равнина (ограничена флексия, отвеждане ръката на страни - абдукция при запазени вътрешна и външна ротация на крайника в пълен обем), отслабен захват на левия горен крайник), довела до трайно затрудняване движението на ляв горен крайник за срок от около два - три месеца, поради което и на основание чл.129 ал.2 ввр. ал.1 от НК ввр. чл.36 и чл.54 от НК го осъжда на една година и пет месеца "Лишаване от свобода", като на основание чл.66 от НК отлага изпълнението на така наложеното наказание за срок от три години и пет месеца, считано от влизане на присъдата в сила. С Решение №44/10.09.2020г. по ВНОХД №73/2020г. ВТОС е изменил Присъда №47/30.09.2019г. по НОХД №115/2018г. РС-Е., с която Й. Н. К. е осъден на основание чл.129 ал.2 ввр. ал.1 от НК ввр. чл.36 и чл.54 от НК го осъжда на една година и пет месеца "Лишаване от свобода", като на основание чл.66 от НК отлага изпълнението на така наложеното наказание за срок от три години и пет месеца, като преквалифицира деянието в престъпление по чл.133 от НК, като признава Й. Н. К. за виновен в това, че на 21.03.2017г. в гр.Е. причинил по непредпазливост на Р. Н. М. средна телесна повреда, увреждане довело да трайно затруднение движението на ляв горен крайник, като на основание чл.78а ал.1 от НК го освобождава от наказателна отговорност и му налага административно наказание „Глоба“ в размер на 3000.00лв.

По делото са приложени Лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 21.03.2017г., ведно с допълнителен лист; Амбулаторен лист №000179 от 30.03.2017г.; Епикриза от 24.03.2017г.; Амбулаторен лист №000219 от 18.04.2017г.; Амбулаторен лист №000434 от 21.04.2017г.; Изследване за сантиметрия. динамометрия и обем движения в раменни стави от 15.05.2017г.; .Електроенцефалография от 02.05.2017г.; Рецептурна бланка от 21.04.2017г.; Рецептурна бланка от 30.03.2017г.; Удостоверение от 24.03.2017г. с Фискален бон от 24.03.2017г.; Фискален бон от 23.03.2017г.; Фискален бон от 30.03.2017г.; Фискален бон от 18.04.2017г.; Фискален бон от 24.04.2017г.; Фискален бон от 02.05.2017г.; Фискален бон от 15.05.2017г.; Квитанция от 15.05.2017г.

По делото е допусната съдебно-медицинска експертиза. Вещото лице установило, че Р. Н. М. е получил следните травматични увреждания: посттравматичен хематом на дясна орбита, включващ всички структури, включително клепачи и еклера; хематом на дясна скула 8см/8см; оток и хематом на гърба на носа и основата на носа, като на гърба на носа се установява охлузна рана 3см/0.2см; в лявата част на шията към рамото оток и хематом 10см/8см; лява раменна става хематом 8см/8см с оток на меките тъкани; хематом на дясна мишница 8см/5см с оток на меките тъкани, контузия и хематоми на корема, контузия на главата и гръдния кош, в резултат на които е лекуван в МОБАЛ „Д-р Стефан Черкезов“ гр.В.Т. – I хирургично отделение. Впоследствие, след консулт с д-р Съботинова (физиотерапевт) и д-р Т.Табаков (ортопед-травматолог) е доказан посттравматичен периартрит на лявото рамо, като има силно ограничение на движенията в лява раменна става в сагитална и фронтална равнина/ограничена флексия и абдукция, непълна циркумдукция и запазена към момента ротация/, като намалена е хватателната сила на лявата длан. Според вещото лице е доказано от прегледи при ортопед д-р Т.Табаков засягане на ротаторния

маншон на лява раменна става без увреждане на костни структури и без отпадна неврологична симптоматика. От консулт на 21.04.2017 с д-р Л.Гецов(неврохирург) доказано мозъчно сътресение без обективна налична неврологична симптоматика. Според вещото лице посочените травматични увреждания са получени по време място и начин съобщени от пострадалия и доказани в наказателното производство, а именно при нанесен побой с юмруци, ритници и падане върху твърда тъпа повърхност на 21.03.2017г. Налице било и рязко дърпане, опъване и посукване на горните крайници на пострадалия с похвати от борбата, при което се стига до преразтягане и травмиране на мускули, сухожилия и околоставни структури. Кръвонасяданията, раната на носа, травмите в областта на корема довели до временно разстройство на здравето - неопасно за живота. Увреждането на ротаторния маншон на ляво рамо и установения посттравматичен периаитрит на рамото довели до трайно затрудняване и ограничаване на движението на левия горен крайник за срок 3-4 месеца. Към момента на провеждане на прегледа ищецът М. съобщил за периодична засилваща се болка в лявото рамо особено след физическо претоварване. По данни на пострадалия и медицинска документация същият е провеждал активно лечение около 3 месеца след получаване на описаните травми. Впоследствие при обостряне на болките е използвал периодично предписаните му от ортопед, физиотерапевт, неврохирург медикаменти, целящи копиране и лечение на появилите се симптоми. Проведеното лечение продължило до около 4 месеца, като според вещото лице същото отговаряло на правилата за добра медицинска практика при третиране на описаните нозологични единици. Вещото лице поддържа заключението в съдебно заседание. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и му дава вяра. Същото не е оспорено от страните.

По делото са били ангажирани гласни доказателства от страна на ищеца. Св.П.И.П. (живуща на семейни начала с Р.М.), твърди, че на 21.03.2017г. получила обаждане от М., който и казал, че се намира в Спешното отделение гр.Е.. Свидетелката отишла и видяла Н.Н.(служител на Общ.Е.), който докарал Р.М., като и казал, че „Й.К. умишлено пребил Р.М.“. Вътре Р.М. бил легнал, като дясната му буза била в кръв, имало одрано между очите. Р.М. треперел и казал, че го боляло навсякъде. Най-много го болял вратът и рамото. Имал главоболие и му се виело свят. Вдясно на бузата, а и на гърба имало кръвонасядания. Вечерта закарали М. в болницата в гр.В.Т., където го приели под наблюдение. Ищецът не можел да се облече сам, тъй като не можел да си вдига лявата ръка. След изписване от болницата(бил там четири дни) болките не отшумели. Синините и белезите били видими около 15-20 дни. Болката в ръката също продължавала(около 3-4 месеца и досега при натоварване ръката продължавала да го боли). Лекар-ортопед му назначил лечение. След инцидента Р.М. бил в болнични 20 дни - общо с болничния престой. Свидетелката твърди, че страните били конкуренти в бизнеса. През март(в годината на инцидента) имало пероблем с някаква курсистка, като ответникът се бил обадил на ищеца и го предупредил „да спре да се занимава с него, че ще го съсипе“. След инцидента имало публикации във вестника и Р.М. изпитвал срам и страх да излиза навън. Св.Сава Ст.Савов работел в Спешна помощ гр.Е., като около 16:45 часа в деня на инцидента докарали Р.М. с автомобил. Поставили го на носилка и лекарите започнали да се занимават с него. Имал оплаквания от болки в ръката, врата и гърдите. Видимо по носа и от дясната страна на лицето имало кръв. След това го закарали до болницата в гр.В.Т.. Впоследствие свидетелят звънял на ищеца, за да се интересува от състоянието му. Ищецът споделил през свидетеля, че го боляла още ръката и врата. Св.Стефан Ст.Стоянов разбрал за инцидента между страните от П.И.П.(живуща на семейни начала с ищеца М.) и отишъл да го види в болницата във В.Т.. Видял, че била насинена дясната скула на М., а лявата ръка му била

обездвижена. От лявата страна около врата на ищеца имало насинено. „Най-много страдал от ръката, въпреки че всичко го боляло“. Свидетелят счита за необходимо присъствието на П.И.П., тъй като „той(М.) психически беше рухнал, а и ръката му била обездвижена“. Твърди, че ищецът бил в болницата около седмица, като впоследствие се налагало да помага на ищеца при тежки физически работи. Доста месеци не можел да ползва пълноценно ръката си и ходил на рехабилитация, както и приемал и болкоуспокояващи. Съдът, съобразявайки разпоредбата на чл.172 от ГПК(по отношение показанията на св.П.И.П.), кредитира свидетелските показания и им дава вяра, които са плод на непосредствени впечатления.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

За да бъде уважен предявения иск по чл.51 ввр. чл.45 от ЗЗД е необходимо да се установи наличието на противоправно деяние, което да е извършено виновно, да са настъпили вредни последици в патримониума на пострадалия, както и да се установи причинно-следствената връзка деликта и резултата. Фактическият състав за ангажиране деликтната отговорност включва установяването на противоправно поведение, причинило вреда и вина на дееца. Съгласно чл.45 ал.2 от ЗЗД във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Ако се установи наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността за непозволено увреждане(деянието, причинната връзка между него и наличността на вреди), съдът следва да приеме да се предостави търсената по реда на чл.45 от ЗЗД правна защита за ищеца. От друга страна поведението на пострадалата не е било предмет в наказателното производство. Това обстоятелство следва да бъде установено в гражданското производство с оглед приложение разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД. Т.е. следва да се установи дали пострадалата с поведението си е допринесла за причинените и вреди и при установяване наличието на такъв принос, да намали размера на вредите съответно на съпричиняването. Изложеното в решението на наказателния съд би могло да наложи извода, че причината за настъпване на вредните последици следва да се търси в допуснати нарушения на правилата за движение. В конкретния случай е предмет на установяване дали и двамата участници в движението извършват нарушения на правилата за движение, което да определи съпричиняване на резултата. Съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. По справедливост се определя не само размерът на следващото се обезщетение за неимуществени вреди, но и естеството и характерът на страданията, които подлежат на обезщетяване.

В рамките на наказателното производство, по което е постановено решение за налагане на административно наказание, е установено по безспорен начин извършеното деяние, противоправността му и вината на дееца. Вредата е причинена от противоправно деяние на Й. Н. К.. Позоваването на решението по ВНОХД№73/2020г. на ВТОС е основателно и от същото може да се направи обоснован извод относно факта на извършването на противоправно деяние, причинило вреда. Това е така, тъй като в рамките на наказателното производство, по което е постановено решение за налагане на административно наказание, е установено по безспорен начин извършеното деяние, противоправността му и вината на дееца. Действително, съгласно чл.300 от ГПК, само влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Тази разпоредба има предвид престъпно деяние, санкционирано или отречено с влязла в сила присъда на наказателен съд. Тя е неприложима, когато липсва произнасяне на наказателния съд с присъда по тези обстоятелства, но

следва да се приложи и в случай, че наказателното производство е приключило с акт, с който деецът е освободен от наказателна отговорност. При това, както по въпросите за размера на обезщетението, така и по въпроса за естеството и характера на подлежащите на обезщетяване страдания съдът прилага не строго субективен критерий, а отразява общите схващания за справедливост. Няма съмнение, че основанието на предявения иск по чл.45 от ЗЗД в рамките на исковото производство по ГПК е деянието, а не само престъплението, в което деянието се е изразило, т.е. не следва предмет на делото да са единствено „съставомерните” вреди.

С цитираното решение ответникът К. е признат за виновен, за това, че на 21.03.2017г. в гр.Е. причинил по непредпазливост на Р. Н. М. средна телесна повреда, увреждане довело да трайно затруднение движението на ляв горен крайник, поради което и на основание чл.78а от НК е освободен от наказателна отговорност за извършеното престъпление и му е било наложено административно наказание. По този начин е било установено извършването на деянието, съставомерността му и вината на дееца. Поради това следва да се приеме, че с представеното решение на ВТОС е доказано, че нанесената телесна повреда на Р. Н. М. е причинена от противоправното и виновно деяние на Й. Н. К.. По делото липсват данни, които да сочат на друг извод. При наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността за непозволено увреждане(деянието, причинната връзка между него и наличността на вреди), съдът приема, че следва да се предостави търсената по реда на чл.45 от ЗЗД правна защита за Р. Н. М. . При това, както по въпросите за размера на обезщетението, така и по въпроса за естеството и характера на подлежащите на обезщетяване страдания съдът прилага не строго субективен критерий, а отразява общите схващания за справедливост, съгласно чл.52 от ЗЗД. Следва да се отчетат видът на причинените травматични увреждания, получените усложнения, удължения оздравителен период и търпените в тази връзка болки и страдания(ППВС№4/23.12.1968г.). В присъдата на РС-Е. и в мотивите на въззивната инстанция по ВНОХД№73/2020г. са посочени травматичните увреждания: посттравматичен периартрит(възпаление) на ставата на лявото рамо, изразяващ се в засягане на ротаторния маншон (мускулите около ставата) - волево ограничение на активните и пасивните движения в лява раменна става; при динамометрията движенията в ставата са ограничени в сагитална и фронтална равнина (ограничена флексия, отвеждане ръката на страни - абдукция при запазени вътрешна и външна ротация на крайника в пълен обем), отслабен захват на левия горен крайник), довела до трайно затрудняване движението на ляв горен крайник за срок от около два - три месеца, обуславящи причинената по непредпазливост средна телесна повреда. Останалите телесни увреждания: кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на носа и оток по лявата странична част на шията(същите подробно описани в заключението на съдебномедицинската експертиза - посттравматичен хематом на дясна орбита, включващ всички структури, включително клепачи и еклера; хематом на дясна скула 8см/8см; оток и хематом на гърба на носа и основата на носа, като на гърба на носа се установява охлузна рана 3см/0.2см; в лявата част на шията към рамото оток и хематом 10см/8см; лява раменна става хематом 8см/8см с оток на меките тъкани; хематом на дясна мишница 8см/5см с оток на меките тъкани, контузия и хематоми на корема, контузия на главата и гръдния кош) не се разглеждани в наказателния процес, тъй като са определени като леки телесни повреди, а и за произнасяне в тази насока не били направени искания. Причинените на ищеца леки телесни повреди не са били предмет на установяване в наказателното производство, тъй като са причинени от същото деяние, но са несъставомерни. Същите, обаче са безспорно установени в настоящото производство чрез

представените писмени медицински документи, както и от изслушаното и прието по делото заключение на вещото лице по неоспорената от страните съдебномедицинска експертиза. Така, когато при деликт пострадалият е претърпял няколко травми, една от които средна телесна повреда, а останалите леки телесни повреди при иск за репарирание на неимуществените вреди не стои въпрос за съотношението между тях за разграничаване на болките и страданията от всяка травма(Определение№195/15.02.2016г. по гр.дело№34/2016г. – Шг.о. ВКС). Доколкото в случая се претендира овъзмездяване не само на вредите от средната телесна повреда, релевантен за изхода на делото се явява както въпросът - дали всяка друга травма представлява самостоятелна лека телесна повреда, така и въпросът, касаещ съотнасянето една към друга телесните повреди - кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на носа и оток по лявата странична част на шията. Болките и страданията - интензивни в началото, претърпени, както от самите телесни повреди(средна и леки), така и вследствие на тяхното лечение, в продължение на повече от няколко месеца, и с проявления дори години след деянието, също се доказаха - както от писмените доказателства - медицинска документация и заключението на приетата съдебномедицинска експертиза, така и от безпротиворечивите показания на свидетели - очевидци на лечението и възстановяването на ищеца.

Справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди, каквото изисква чл.52 от ЗЗД, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице. По справедливост се определя не само размерът на следващото се обезщетение за неимуществени вреди, но и естеството и характерът на страданията, които подлежат на обезщетяване. От една страна не всяко неприятно усещане или чувство и не всяка душевна депресия дават основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, а само тези, които справедливостта изисква да бъдат възмездени. При това, както по въпросите за размера на обезщетението, така и по въпроса за естеството и характера на подлежащите на обезщетяване страдания съдът прилага не строго субективен критерий, а отразява общите схващания за справедливост. Вредата се схваща като промяна чрез смущение, накръняване и унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. В случая се твърдят причинени неимуществени вреди/причинени болки и страдания, в резултат от извършено от ответника престъпление/. Според вещото лице посочените травматични увреждания са получени по време, място и начин, съобщени от пострадалия и доказани в наказателното производство. Доколкото доказаният посттравматичен периартрит на лявото рамо, който има силно ограничение на движенията в лява раменна става в сагитална и фронтална равнина/ограничена флексия и абдукция, непълна циркумдукция и запазена към момента ротация/, с намалена хватателна сила на лявата длан, е довел до трайно затрудняване и ограничаване на движението на левия горен крайник за срок 3-4 месеца(впоследствие периодична засилваща се болка в лявото рамо, особено след физическо претоварване). Останалите кръвонасядания, раната на носа, травмите в областта на корема са довели до временно разстройство на здравето - неопасно за живота. Проведеното лечение продължило до около четири месеца и отговаряло на правилата за добра медицинска практика и при периодично използване на предписаните от ортопед, физиотерапевт, неврохирург медикаменти. Травмата в случая далеч не е само физическа, а във висока степен – психическа, емоционална. Причинените вреди - болки и страдания се установяват от показанията на свидетелите. Причинната връзка между деянието и причинените

веди е безспорна установена - болките и страданията са проявени вследствие на причиненото увреждане. Търпимостта към болката е строго индивидуална и зависи от типа нервна система, поради което има хора, които реагират много остро и на най-малкото дразнене и съобщават за много силни и нетърпими болки. Съдът приема, че справедливият размер на обезщетението възлиза на сумата 7000.00лв., който следва да се има предвид средната възраст на ищеца, продължителността на възстановителния процес, претърпените силни негативни усещания, ограничаване възможността за определен период от време да изпълнява на ежедневните задължения. Този паричен еквивалент включва причинените вреди - болки и страдания, както към момента на извършване на увреждането, както и впоследствие лечението, физиотерапия и рехабилитация. Тези съображения мотивират съда да приеме, че пълното обезщетяване на неимуществените вреди – болки и страдания(последците от увреждането ще бъдат възстановени напълно) е възможно със заплащане в размер на 7000.00лв., поради което искът следва да бъде уважен до този размер. В останалата част до пълния предявен размер от 24000.00лв., искът се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

От друга страна поведението на пострадалия не е било предмет в наказателното производство. Това обстоятелство следва да бъде установено в гражданското производство с оглед приложение разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД. Т.е. следва да се установи дали пострадалия с поведението си е допринесъл за причинените и вреди и при установяване наличието на такъв принос, да намали размера на вредите съответно на съпричиняването. Твърденията на ответника са, че ищецът е предизвикал съпричиняване на вредоносния резултат, като при създамата се обстановка било налице активно негово участие във вербален сблъсък между двамата. С други думи, ищецът съзнателно да се е поставил и е провокирал ситуация, при която е можело да бъде увреден, т.е. ищецът сам е създал условията за възникване на конфликтната ситуация. Това обстоятелство следва да е значимо и би релевирало основание за намаляване на следващото му се обезщетение по правилата на чл.51 ал.2 от ЗЗД. В НК има редица състави от такова естество(престъпления по чл.118 от НК - убийство в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия с насилие, тежка обида или клетва или с друго тежко противозаконно действие срещу виновния или негови близки; престъпления по чл.119 от НК - убийство при превишаване пределите на неизбежната отбрана; престъпления по чл.126 от НК - умъртвяване на плод със съгласието на бременната; престъпления по чл.132 от НК - телесна повреда в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия, и редица други престъпни състави...). Конкретният случай не е такъв. Ответникът, като подсъдим по приложените НОХД№115/2018г. на РС-Е. и ВНОХД№73/2020г. на ВТОС е бил съден, признат за виновен и наказан, като с решението на въззивния съд е била изменена присъдата на първоинстанционния съд, с която Й. Н. К. е осъден на основание чл.129 ал.2 ввр. ал.1 от НК ввр. чл.36 и чл.54 от НК, като е преквалифицирано деянието в престъпление по чл.133 от НК, като признава Й. Н. К. за виновен в това, че на 21.03.2017г. в гр.Е. причинил по непредпазливост на Р. Н. М. средна телесна повреда, увреждане довело да трайно затруднение движението на ляв горен крайник. Това престъпление не включва във фактическия си състав - в обективната и в субективната си страна, под една или друга форма и поведението на ищеца, чието телесно здраве е било увредено в степен на съставомерната по смисъла на чл.133 от НК телесна повреда. И на последно място, следва да се отбележи, че ако пострадалият с поведението си е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, каквато защитна теза е поддържал ответникът, освен в настоящото исково производство и в обясненията си на обвиняем, повдигнатото и поддържано обвинение спрямо него в проведеното наказателно

производство би било за престъпление по чл.132 от НК, а не по предявеното такова по чл.129 ал.2 ввр. ал.1 от НК, респ. по чл.133 от НК(впоследствие преквалифицирано). Принос от страна на увредения по смисъла на чл.52 ал.2 от ЗЗД е налице в случаите, когато с поведението си той самият е създал конкретни предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите, така че увреждането му настъпва като пряка последица от неговите действия или бездействие. В случая, ответникът, който носи тежестта на доказване, не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за извършено от страна на ищеца.

По отношение на предявения иск за причинени имуществени вреди, съдът, счита същият за основателен в рамките на предявения размер – сумата 198.07лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди. Освен претърпените от ищеца неимуществени вреди, на обезщетение подлежат и имуществените такива, които в случая се изразяват в негативното изменение на имуществото на ищеца, вследствие на закупуване на медикаменти за лечение и заплащане на такси за прегледи и изследвания във връзка с настъпилото неблагоприятно изменение на здравословното му състояние. Във връзка с диагностицирането и лечението на причинените му увреждания, ищецът направил разходи за прегледи, лечение и медикаменти, чиято обща стойност е 198.07лв., разпределени, както следва: 17.40лв. - престой в лечебно заведение; 55.67лв. - медикаменти; 45.00лв. - прегледи и изследвания; 80.00лв. - съдебно медицинско удостоверение. От представените по делото фискални бонове и приходен касов ордер е видно, че ищецът е извършил разходи в общ размер на 198.07лв., които представляват имуществена вреда под формата на обедняване, намираща се в пряка причинно-следствена връзка с противоправното деяние. В този смисъл, съдът счита, че подлежат на репарация разходите, направени от страна на ищеца М. за закупуване на медикаменти за лечение и заплащане на такси за прегледи и изследвания, като следва да бъде присъдена в полза на Р. Н. М. сумата 198.07лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на виновно и противоправно деяние осъществено на 21.03.2017г., която сума следва да му бъде заплатена от Й. Н. К..

Лихвите върху обезщетенията за непозволено увреждане са компенсаторни, а не мораторни - те се дължат от деня на събитието, като определянето на този момент е задължение на съда. Поради това искането за такава лихва не представлява самостоятелна претенция, каквато е тази за мораторна лихва. В рамките на заявената претенция и основание чл.84 ал.3 от ЗЗД ответникът Й. Н. К. следва да бъде осъден да заплати на Р. Н. М. и: законната лихва върху присъдените суми – 7000.00лв. и 198.07лв., считано от датата на завеждане на исковата молба – 18.02.2021г. до окончателното им изплащане; сумата 2780.55лв., представляваща мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените неимуществени вреди за периода:21.03.2017г.-17.02.2021г.; сумата 78.67лв., представляваща мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените имуществени вреди за периода: 21.03.2017г.-17.02.2021г. Претенцията в частта от 2780.55лв. до пълния предявен размер – 9533.34лв., относно мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените неимуществени вреди за периода:21.03.2017г.-17.02.2021г., следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

И двете страни са поискали присъждането на направените по делото разноски. Съгласно чл.78 ал.1 от ГПК заплатените от ищеца такси, разноски по производството и вознаграждение за адвокат се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Иначе казано, цитираната разпоредба указва обстоятелствата, от които съдът следва да извлече извод за породено основание за отговорност за разноски, а именно - обоснована от правна гледна точка предявена претенция

пред съда. Съответно, ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска – чл.78 ал.3 от ГПК. С оглед изхода на спора и доколкото упълномощеният от ищеца адвокат в производството, на основание чл.38 ал.1 т.1 от ЗА, е оказал безплатна адвокатска помощ, като съгласно чл.38 ал.2 от ЗА следва да му бъде определено възнаграждение за предявения иск, съобразно с уважената част от него. Имайки предвид естеството и размера на исковете и разпоредбата на чл.7 ал.2 т.3 от Наредба№1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (за процесуално представителство, защита и съдействие при интерес от 10000.00лв. до 100000.00лв. – 830.00лв. плюс 3% за горницата над 10000.00лв. - минималното възнаграждение е 831.72лв.). Настоящият състав намира, че на основание чл.78 ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на упълномощения от ищеца адвокат адвокатско възнаграждение в размер на 840.00лв., съобразно уважената част от исковете. От страна на ответника е представен договор за правна помощ, в който е отразено, че на адв.Л.Б. от ВТАК е била заплатена в брой сумата 1200.00лв. (адв.възнаграждение) за осъществяване на процесуалното представителство. В т.3 от Тълкувателно решение№6/06.11.2013г. по тълк.дело№6/2012г. - ОСГТК ВКС е прието, че при произнасяне по възражение за прекомерност на договореното и заплатено адвокатско възнаграждение, на основание чл.78 ал.5 от ГПК, съдът е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата минимален размер, като вземе предвид действителната фактическа е правна сложност на делото, но в размер не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от ЗА, която разпоредба препраща именно към Наредба№1/2004г. минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена въз основа на законова делегация, регламентираща правото на органите на адвокатурата да определят минималните размери на адвокатските възнаграждения. Няма обаче, законова делегация същите органи да определят размер на възнагражденията в хипотезите на чл.78 ал.5 от ГПК. Съдът е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата минимален размер, като вземе предвид действителната фактическа е правна сложност на делото. Осъществяването от пълномощника на ищеца защита се изразява в изготвяне на искова молба и процесуално представителство в две съдебни заседания, като е заплатено възнаграждение 1200.00лв.(според чл.7 ал.1 т.4 от Наредба№1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за други неоченьени искове по КТ, при интерес от 10000.00лв. до 100000.00лв. – 830.00лв. плюс 3% за горницата над 10000.00лв. - минималният размер възнаграждение би бил 1250.00лв. и то без да бъде включена претенцията за мораторни лихви). Съдът е на становище, че това възнаграждение не е прекомерно. Проведени са две съдебни заседания със средна продължителност и сложност, без оспорвания и допълнителни доказателствени искания). Това определя сложност на спора в средно висока степен. Т.е. налице е съотношение между цената на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на казуса, както изисква Тълкувателно решение№6/06.11.2013г. по тълк.дело№6/2012г. - ОСГТК ВКС. Предвид изложеното, разноските по делото(адвокатско възнаграждение), съгласно чл.78 ал.5 от ГПК не следва да бъдат редуцирани. Така, при този изход на делото и на основание чл.78 ал.3 от ГПК се явява основателна претенцията на ответника за присъждане на направените по делото съдебни разноски в размер на 850.00лв./адв.възнаграждение/, които следва да се възложат в тежест на ищеца.

На основание чл.78 ал.6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметката на ГОРС: сумата 491.22лв.(280.00лв.+111.22лв.+50.00лв.+50.00лв.), представляваща ДТ по чл.1 от Тарифа за ДТССГПК върху присъдените суми; сумата 5.00лв., представляваща ДТ по чл.11 от Тарифа за ДТССГПК за служебно издаване на изпълнителен лист.

Водим от изложените съображения и на основание чл.258 и сл. от ГПК и чл.7 ал.2 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Й. Н. К. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№20, ДА ЗАПЛАТИ на Р. Н. М. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№2 : сумата 7000.00лв./седем хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от престъпно деяние на 21.03.2017г. в гр.Е. от страна на Й. Н. К., в резултат, на което на Р. Н. М. са причинени средна телесна повреда, представляваща посттравматичен периартрит(възпаление) на ставата на лявото рамо, съгласно Решение№44/10.09.2020г. по ВНОХД№73/2020г. ВТОС , както и леки телесни повреди - кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на носа и оток по лявата странична част на шията, ведно със законна лихва върху тази сума от 18.02.2021г. до окончателното и изплащане; сумата 2780.55лв./две хиляди седемстотин осемдесет лева и петдесет и пет стотинки/, представляваща мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените неимуществени вреди за периода:21.03.2017г.-17.02.2021г.; сумата 198.07лв./сто деветдесет и осем лева и седем стотинки/, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди в резултат от престъпно деяние на 21.03.2017г. в гр.Е. от страна на Й. Н. К., в резултат, на което на Р. Н. М. са причинени средна телесна повреда, представляваща посттравматичен периартрит (възпаление) на ставата на лявото рамо, съгласно Решение№44/10.09.2020г. по ВНОХД№73/2020г. ВТОС , както и леки телесни повреди - кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на носа и оток по лявата странична част на шията, ведно със законна лихва върху тази сума от 18.02.2021г. до окончателното и изплащане; сумата 78.67лв./седемдесет и осем лева и шестдесет и седем стотинки/, представляваща мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените имуществени вреди за периода: 21.03.2017г.-17.02.2021г.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от страна на Р. Н. М. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№2, против Й. Н. К. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№20 , за обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от престъпно деяние на 21.03.2017г. в гр.Е. от страна на Й. Н. К., в резултат, на което на Р. Н. М. са причинени средна телесна повреда, представляваща посттравматичен периартрит(възпаление) на ставата на лявото рамо, съгласно Решение№44/10.09.2020г. по ВНОХД№73/2020г. ВТОС , както и леки телесни повреди - кръвонасядания с оток на меките тъкани на клепачите на дясното око, в зоната на дясната ябълчна кост, на дясната раменна става и задна повърхност на дясната мишница, охлузна рана на гърба на носа и оток по лявата странична част на шията, в останалата част от 7000.00лв. до пълния предявен размер от 24000.00лв.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от страна на Р. Н. М. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№2, против Й. Н. К. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№20 , за

мораторна лихва върху претендираното обезщетение за претърпените неимуществени вреди за периода:21.03.2017г.-17.02.2021г. в останалата част от 2780.55лв. до пълния предявен размер от 9533.34лв.

ОСЪЖДА Й. Н. К. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№20, ДА ЗАПЛАТИ на адв.ЕЛ. СТ. Д. от ВТАК, със съдебен адрес: гр.В.Т. ул.*****№34 офис№2, сумата 840.00лв./осемстотин и четиридесет лева/, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА Р. Н. М. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№2, ДА ЗАПЛАТИ на Й. Н. К. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№20, сумата 850.00лв./осемстотин и петдесет лева/, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА Й. Н. К. с ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Е. ул.*****№20, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ГОРНООРЯХОВСКИЯ РАЙОНЕН СЪД: сумата 491.22лв./четиристотин деветдесет и един лева и двадесет и две стотинки/, представляваща ДТ по чл.1 от Тарифа за ДТССГПК; сумата 5.00лв./пет лева/, представляваща ДТ по чл.11 от Тарифа за ДТССГПК за служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на получаване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Да се изпрати препис от решението на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____